

[Lenger]

Fru Bente Nielsen undrede sig over, at forslaget overhovedet fremsættes, når indenrigsministeren faktisk har været i samråd i kommunaludvalget. Dertil kan jeg sige, at forslaget faktisk fremsættes, fordi indenrigsministeren har været i samråd i kommunaludvalget, og fordi vi ved den lejlighed ligesom ved andre lejligheder ikke har kunnet få klare regler for, hvordan udgifterne til den samlede indsats på landsplan mod sygdommen AIDS skal fordeles. Det er, som det også fremgår af forslaget, og som det er fremgået af de indlæg, der har været, Københavns kommune, der har problemerne.

Kommunen har i virkeligheden to muligheder. Enten kan Københavns kommune tøve med indsatsen mod AIDS, hvilket enhver kan se vil give alvorlige problemer med en øget smittespredning til følge, eller også kan Københavns kommune iværksætte den fornødne indsats på forventet, men uden sikker efterbehandling med andre nedskæringer i hospitalsvæsenet til følge.

Det er i sig selv at sætte Københavns kommune i en situation, som jeg ikke synes vi kan være bekendt, men det ser oven i købet ud til, at Københavns kommune gør lidt af begge dele. På den ene side har Københavns kommune netop afsat store ressourcer, ikke mindst til udbygning af faciliteterne på Hvidovre hospital, oven i købet på en god og fleksibel måde – og det synes jeg der er grund til at tage hatten af for – men samtidig tøver Københavns kommune med at afsætte de fornødne ressourcer til rådgivning af både AIDS-patienter og antistofpositive personer, og det synes jeg er beklageligt.

Det ser ud, som om Københavns kommune mener, at rådgivnings- og vejledningsindsatsen er de elementer i den samlede indsats, der er mest fleksible, og på sin vis er det da også rigtigt, for ingen vil vel nægte en person med diagnosticeret AIDS indlæggelse på et hospital, hvis han får brug for det. Men i det lange løb kan det jo godt vise sig, at indsatsen med rådgivning over for antistof-positive og over for ikke-smittede personer i risikogrupperne kan blive den afgørende faktor for smittespredningens omfang, og derfor er folketingets holdning ikke blot et spørgsmål om anstændighed over for Københavns kommune, om at spille med åbne kort over for Københavns kommune, det er også et spørgsmål

om, hvorvidt den optimale indsats bliver sat ind hurtigst muligt.

Vi har mærket os, at de øvrige sygehuskommuner har erklæret sig positive over for tanken om at række hinanden og Københavns kommune en hjælpende hånd, men foreløbig melder historien altså ikke noget om, hvorvidt det er pebernødder eller det er menneskepenge, der er i den hjælpende hånd, som Amdsrådsforeningen rækker frem, og Københavns kommune kan altså ikke betale regninger med hr. Per Kaalunds gode vilje eller for den sags skyld med indenrigsministerens løfter om, at der nok skal komme en løsning. Oven i købet har folketinget jo med særbevillingen til Københavns kommune i de kommende år fuldt ud erkendt, at kommunen befinder sig i en ganske alvorlig økonomisk situation, og da den erkendelse kom frem, både fra folketingsflertallets og fra regeringens side, var der ingen, der havde tænkt over, hvor store udgifter det kan føre til, at der er en sygdom undervejs, som involverer mange sengedage og andre store udgifter.

Det er årsagen til, at vi har udformet forslaget, som vi har, selv om man da principielt godt kunne sige, at indsatsen mod AIDS er en statsopgave; det er ikke tilfældet endnu, det kan blive tilfældet på et senere tidspunkt. Men vi har ment, at det er i København, problemerne er mest overhængende, og hvis blot finansieringen kunne komme ind, hvad København angår, er det til at leve med, at situationen ikke bliver så gunstig økonomisk set for de øvrige sygehuskommuner i denne omgang. Det skal jo nemlig også siges, at der i Amdsrådsforeningens regie maksimalt ligger 15 pct. af de diagnosticerede tilfælde af AIDS, og en større del af disse tilfælde end i øvrigt skyldes smitte, der er tilført udefra, mens smittespredningen i det københavnske område i større grad er foregået i Københavnsområdet.

Der er yderligere det holdningsmæssige argument i sagen, at hvis Københavns kommune af økonomiske grunde tvinges til at finde pengene andetsteds i sygehusvæsenet, vil dette, at nogle andre syge mennesker på denne måde bliver forfordelt, i det samlede sygehusvæsen, kunne give anledning til hetz mod risikogrupper og til hysteri i det hele taget med mere eller mindre velgennemtænk-